

HATODIK FEJEZET

A MANÓK NEMZETSÉGE

– Sok manó él az erdőben? – kérdezte másnap a manótól Dóri, amikor megérkezett a parkban tett délutáni sétájáról az édesanyjával, aki rögtön visszaszaladt a munkahelyére valami fontos dolgot elintézni.

– Egyre kevesebben vagyunk – sóhajtott Kópé, aki már több mint két hete élt a kacatkuckóban titokban, az emberek városában. – Hegyi manók és vízi manók már csak egészen távoli vidékeken fordulnak elő.

– Ők is olyanok, mint te?

– Hegyi rokonaink kissé erősebbek, zömök testalkatúak. Sokan összekeverik őket a törpékkel, pedig ők jóval természetesebbek nálunk. A törpéknek bozontos a szemöldökük, dús a szakálluk, amit egészen hosszúra megnövesztenek. A hajukat varkocsba fonják. A manóknak keskenyebb a szakálluk, rövidebb, vékonyszálú a hajuk. És hát a manóknak eszükbe sem jutna kincseket bányászni. El sem bírnák a drágaköveket, meg igazából nem is nagyon tudnának mit kezdeni velük. A törpék sokszor díszítik a hajukat, szakállukat ékszerekkel, és a ruhájukat, övüket is drágakövekkel ékesítik. Nem válnának meg a

csákánytól és a fejszétől, ezeket mindenhová magukkal cipelik. Mi sokkal békésebbek vagyunk. Nem szeretünk harcolni.

A vízi manóknak kékes a szakálluk. Már fiatalon kitűnő úszók, sőt egyes manóasszonyok öt-hat percig is kibírják a víz alatt. Ez jól jön olyankor, ha a rosszcsont manóporontyok bajba kerülnek. Egyszerűbb kimenteni őket – mosolygott Kópé. – Az orruk! Ebben mind hasonlítunk: az összes manó orra hegyes, ez tény. Meg a szemünk is éles, akár a hegyekben, akár a vízparton, vagy egy irdatlan rengetegben lakunk.

– Ismersz másokat? Vízi manókat például? – tudakolta Dóri.

– A mi erdőnk hatalmas területen fekszik. Egy jókora, mély tó is van benne, amit egy rejtett barlangi forrás táplál. A tavat sűrű nádas veszi körül, de akad jó néhány fűzfa is, vízbe hajló ágakkal. Emlékszel? Pár napja lerajzoltad őket.

A kislány bólintott.

– A nádasban madarak fészkelnek, a víztükrön tavirózsák úsznak. Ebben a tóban élt a vízi manók királya, sásból és hínárból készült palotájában. Ő a halakra, a csigákra, a rákokra és a lárvákra vigyázott. Jó barátom volt. Ismertem a fiait meg a lányait is. Minden héten legalább egyszer meglátogattam őfelségét. Jókat beszélgettünk, a nyírfakérgén sakkoztunk, meg ilyenek. Én a fűzfán lógáztam a lábam, ő meg úszkált, így töltöttük az időt. Szép emlékek ezek...

Kópé elmerengett, majd kissé elkomorodva folytatta:

– Egyszer aztán furcsa betegség ütötte fel a fejét azon a környéken. Megváltozott a víz színe, különös foltok úszkáltak a felszínen, rengeteg hal elpusztult. Néhányan azt hitték, a manók okoztak bajt. Jó páran emlékeztek még arra az esetre, amikor az egyik manót a többi erdei lény kicsúfolta, az megsértődött, és

bosszúból eltorlaszolta a forrást. Kiszáradt a patak, az állatok nem tudtak inni, a növények is fonnyadoztak. Akkor egy egész feldühödött sereg indult a manó ellen, hogy véget vessen ennek a veszélyes akciónak. Ez már réges-régen történt, azonban hamar kiderült, hogy ilyesmiről szó sincs: a baj sokkal nagyobb volt, mint azt bárki sejtette. A király családja is megbetegedett, az Erdő Öregje pedig azt tanácsolta, hogy a legbiztonságosabb az lesz, ha a vízi manók más lakóhelyet keresnek maguknak. Azóta nem láttuk őket a mi erdőkben. A tó idővel úgy-ahogy magához tért, de már semmi nem olyan, mint fénykorában. Egyre-másra emberek tűnnek fel a partján, sőt, gyakran úsznak is benne, de a vízi világ hidegen hagyja őket. Csupán a halak érdekeseek számukra, amelyeket kifognak. Szemetelnek, és elvesznek mindent, amit tudnak. Én magam is csak ritkán merészkedem arra. Veszedelemes és egészségtelen hely lett a tó.

– Szomorú történet – mondta Dóri.

– És ez még nem minden. Az erdő fái közül is rengeteg siralmas állapotba került. Ismeretlen kór támadta meg őket. Akadnak, amelyeknek már most elsárgulnak és lehullanak a leveleik, pedig még messze az ősz, másoknak egyre csak száradnak az ágaik és gyengülnek a gyökereik, sokuk soha nem fog felébredni a téli álomból.

– Mit lehetne tenni ez ellen? – tűnődött el Dóri.

– Sajnos semmit – felelte a manó bánatos képet vágva, aztán reménykedve pillantott a barátjára.

– Lerajzolod ezt is?

– Igen. Megmutatom a suliban. A többieket is biztosan érdekelni fogja. És akkor talán legalább ők nem fognak szemetelni.

Dóri pár percig csendben alkotott, majd amikor készen lett, feltette a következő kérdést:

– Sokan vannak az erdei manók?

– Már nem annyian, mint valaha, de azért vagyunk még egy páran. Nekem is van három testvérem. Pufi a legidősebb. Ő csak azzal törődik, hogy degeszre tömje a hasát. Pukkancs sokat veszekedik. Hajnalka, a húgom nagyon szelíd és kedves. És vannak barátaim is... A legjobb barátom Guriga...

– Guriga? Micsoda mókás név! – kacagott fel Dóri.

Kópé nem bánta, hogy a kislány félbeszakítja, sőt örült, hogy nevetést hall. Éppen ideje volt, hogy vidámabb dolgokról essék szó.

– Azért hívják így, mert folyton diókkal meg gesztenyékkel gurigázik – folytatta. – Egy magas gesztenyefa csúcsában van a kedvenc rejtekhelye. Paripa, egy másik barátom pedig egyszer magához vett egy árva nyúlfiókát, felnevelte, aztán amikor a tapsifüles megnőtt, rajta lovagolt. Kabóca tavaly házasodott, Borókát vette el, akinek szép barnás-vöröses a haja. Pont olyan, mint a tiéd.

– Boróka. Szép név – jegyezte meg Dóri elpirulva.

– Ő arról a borókafenyőről kapta a nevét, ahol a szüleivel lakott. Úgy hallottam, nemrég új helyre költöztek, azt hiszem, egy juharfára.

– Milyen sokféle fa létezik! – tűnődött el a lányka, és a kezén számolta. – Te tölgyfán laksz, a barátod gesztenyefán, most említetted a borókafenyőt és a juhart. Korábban meséltél a bükkről, az égerről, a kőrísről meg a nyírről, amelynek a feltjain társasozni szoktatok.

– Igen. Egyszer meg is mutatom, hogyan! – fogadkozott Kópé.

– És ott van még a lucfenyő, a vörösfenyő, az akác meg a szil is...

– Hihetetlen, hogy mindre emlékszel! – dicsérte meg a manó a kislányt. – Persze ez még nem is az összes. Létezik még gyertyán, nyárfa meg számtalan cserje- és bokorfajta is, mint például a galagonya vagy a szirti fanyarka.

– Boróka, Guriga, Paripa... – tért vissza a kislány a többi manóra. – Mind vicces nevek. És a Kópé? Te miről kaptad a nevedet?

– Régen sokszor megréftam a barátaimat. Elbújtam, nem találtak, néha kicsit rájuk ijesztettem, és hasonlók. Sok kópéságot műveltem, ezért neveznek így.

– Értem – bólogatott Dóri.

„Az én iciri-piciri barátom tehát igazi bajkeverő” – gondolta, de nem mondta ki hangosan, csak mosolyogva hallgatott, majd témát váltott:

– Most mesélj az esküvőről! Milyen egy manóesküvő?

– Nagyon szép. Boróka haját fehér virágokból font koszorú díszítette, mindketten az erdei manók ünnepi mohazöld öltözékét viselték. A manók holdvilágnál fogadnak egymásnak örök hűséget. A szertartás egy erdei tisztáson zajlott, amit beragyogott a telihold. Rengeteg vendég volt hivatalos e jeles alkalomra, és mindenki hozott valami finom gyümölcsöt vagy bogyót. Ilyenkor letelepedünk a puha fűben, és ott falatozunk, friss forrásvizet iszunk, együtt énekelünk, hogy az ifjú pár szeretetben, békeségben kezdje meg új, közös életét.

– Ez gyönyörű – állapította meg Dóri elmerengve. – Amíg vannak ilyen párok, biztosan nem hal ki az erdei manók nemzetsége.

